

Jezerní příšera

Už dva týdny jedl jen samé blafy a spával v těch nejskromnějších Bed & Breakfast, ale peníze mu stále protékaly mezi prsty jako voda. Do rozpočtu mu silně zasahovaly výdaje za auto z půjčovny a alkohol. Půjčovné bylo vůbec nejhorší, ale bez auta by to nešlo. Nakladatelství mu vyplácelo na dietách čtyři tisíce peset na den, a i když ve Skotsku bylo levně, působila ta částka téměř jako výsměch. Tak se stravoval hospodskými blivajzy, levnými buřty a hráškem z konzervy, a vždycky to spláchl nějakou tou pintou piva. Jeden takový blivajz právě jedl, lokty opřené o stůl, v hospodě u silnice. Lokál byl temný jak černé myšlenky, a to ještě nebyly ani čtyři odpoledne. Venku za okny den předčasně skomíral vyčerpáním z nebe plného temných mračen. Začínal teprve listopad, ale už byla nesnesitelná zima.

Jezero na druhé straně silnice mělo chladnou barvu rtuti. Vypadalo to, že začne sněžit.

„To auto vepředu je vaše?“

M se lekl. Dvakrát se ohlédl, přes každé rameno jednou, a hledal někoho, komu by ta otázka mohla být určená. Vůbec nebyl zvyklý budit zájem. Nikdo za ním ale nestál. Prohlédl si tedy pozorně muže, který ten dotaz položil. Byl to od pohledu krátkozraký chlápek s velkým břichem, kulatým obličejem a protáhlým nosem. Vypadal, že v životě nikdy nic sám nevymyslel.

„Nejspíš ano,“ odpověděl M slušnou angličtinou.

„Cizinec?“

„Španěl.“

„Cestujete?“

„Jedu do Inverness.“

Po tomto krátkém výslechu se človíček s očividným uspokojením odmlčel. M se vrátil ke svému teď už studenému buřtu s příchutí dusičnanů. Hnus. Celé dny trávil buď za volantem, nebo prací, a tak jedl jen jednou denně, když si dával pozdní oběd. Pak zase pokračoval dál a večer před spaním si hrdlem prolil pár skleniček whisky. Dost skleniček whisky. Ale nepokládal se za alkoholika, pil jenom proto, aby mohl spát.

„Vadilo by vám, kdybych si na chvíli přisedl?“ zeptal se ten člověk.

„Ne, ne...“ odpověděl překvapeně M.

Ti dva, chlápek a M, byli jediní štamgasti v lokále. Na tom nebylo nic divného, hospoda se totiž nacházela uprostřed ničeho, mezi temnými a opuštěnými kopci. Toho chlápka už musela samota hodně nudit, což by vysvětlovalo jeho ukecanost a neodbytnost. Otrava jeden. Vlastně tak i vypadal. Nezdálo se ale, že by to M příliš rozhodilo, v podstatě mu byl za jeho přítomnost dokonce vděčný. Už dva týdny s nikým neprohodil víc, než pár frází nutných při objednání jídla a jednotvárné pracovní otázky typu „Je garáž zahrnuta v ceně?“, „Kolik máte pokojů?“ nebo „Kolik stojí menu?“ Jak on tu svou práci nesnáší. Mezi těmi nejlevnějšími, nejhnusnějšími a nejhůře vedenými cestovními průvodci zaujímá Orbe bezesporu první místo. Nakladatelství ho za pár šupů prodávalo několika místním novinám, a ty ho pak dávaly jako bezplatnou přílohu nedělních novin. Byly to knihy zhotovené narychlo, plné tiskových chyb a tak špatně svázané, že nezvládly bez ztráty nějaké té stránky ani cestu ze stánku do domu.

„Čím se živíte?“ zjišťoval ten člověk.

Z nosu mu lezlo pár černých chlupů.

„Jsem novinář.“

„To je zajímavé!“ řekl chlápek.

A zatvářil se, že to na něj vážně udělalo dojem. Protože on o tom nic neví, řekl si M, vůbec nic. Nejvíc mu vadilo, že musí chodit do luxusních hotelů a ptát se na všechny ty hlouposti. Musí také procházet dlouhými vstupními halami a snášet přitom nedůvěřivé, pohrdavé pohledy recepčního. Protože recepční velkých hotelů se v něm nikdy nemýlili. Jediný pohled jim stačil na to, aby poznali, že on klientem nebude.

„Možná byste tedy chtěl vědět, kdo jsem já,“ poznamenal človíček skromně. „Víte, já jsem lochnesská příšera.“

M si dotčeně odfrkl. Takže on se mu vysmívá? Viděl v něm, stejně jako recepční luxusních hotelů, snadný terč posměchu? Ale ne, ten chlápek vypadal, že to myslí naprosto vážně.

„Chápu, je těžké tomu uvěřit,“ zakoktal. „Ale, jak vám to mám vysvětlit, jsem lidská podoba té příšery.“

Byl to blázen. Ale M z bláznů strach neměl. Naopak, dokonce se mezi nimi cítil víc ve své kůži. Neměl potřebu bláznům odůvodňovat všechny své životní pohromy. Těm bylo jedno, že má játra na kaši a že ve svých padesáti čtyřech letech bydlí pořád ve špinavém madridském penzionu, sám jako toulavý pes. Bláznům bylo jedno i to, že tu mizernou robotu s turistickými průvodci dostal skoro ze soucitu.

„Takže kde je ta opravdová příšera?“ zeptal se, jen aby něco řekl.

„Tam dole,“ odpověděl chlápek a ve vši vážnosti ukázal na kalné jezero, které se rozprostíralo za oknem. „Tam, pod příkrývkou ledové vody. Zrovna spí.“

„A jak víte, že spí?“ pousmál se M.

„Vím to, protože jsem její sen,“ odpověděl spontánně ten člověk. „Příšera sní o tom, že je lidskou bytostí. Spí a z toho snu se líhnou stvoření, jako jsem já. Podívejte, je to už hodně stará příšera, poslední svého druhu. Ví, že je jiná, a cítí se osaměle. Proto se vždy vtěluje do postav samotářů, podivínů, možná i tak trochu netvorů.“

Muž se na chvíli odmlčel a protřel si oči.

„Člověk si něco vytrpí, víte, protože i ta moje příšera trpí,“ pokračoval. „Ale když mi došlo, že jsem jen sen, ulevilo se mi. Protože tady v tom životě můžu vypadat směšně, bezvýznamně nebo dokonce bláznivě, ale ve skutečnosti jsem úžasná, neskutečně mocná, stará a moudrá příšera. Rozumíte, že? Vím, že ano, přisedl jsem si za vámi totiž, protože se mi zdá, že jsem vás tam dole už někdy viděl.“

V tom okamžiku se M podíval z okna na rtuťové jezero, hrozivě ztemnělé soumrakem. Podíval se ve snaze si něco vybavit, ale nešlo to. Na jezero Ness začal pomaličku padat první sníh.

16. 5. 2016